

Meszlényi Attila kötetéről

Attila könyve – szemét. Legalábbis valaha az volt. Hulladékból készült.

Attila örülne, ha könyvéből – lehetőleg mihamarabb – jó okkal hulladék lehetne. Ez annyit jelentene ugyanis, hogy műve evidenciákat, közismert, elfogadott, betartott dolgokat tartalmaz – vagyis fölösleges. Ó, ha így lehetne!

Akkor szelektív tárolóba menne a kötet, onnan pedig az újrahasznosító üzembe. Akkor biztosan.

Attila még jobban örülne, ha ezt a könyvet meg se kellett volna írnia.

Attila könyve – szemét. Mert első felháborodásunkban ki mást is utálnánk, mint a szerzőt? Felébreszt, piszkál. Pedig olyan kényelmesen szenderegünk.

Szembesít, kegyetlen dologgal szembesít: saját felelősségünkkel. Hogy miattunk lett ilyen a világ. Miattunk is. Mert lusták, nemtörődömök, hitetlenek vagyunk, hogy változtathatunk. Ha nem változtatunk, végünk. A sors iróniája, hogy sokkal több energiánkba kerül kinyírni környezetünket, mint élni hagyni. Hamvas Karneválját megidézve, a táncban mindenki benne van. De nem mindegy hogy haláltáncot járunk (Ördög nélkül!) vagy a természet kollektív körtáncában veszünk részt.

Sőt! Attila könyve – szemétdomb. A kötet – talán a szerző szándékai szerint is – nem arra született, hogy a megfogalmazott illemszabályok, „tételek” szerint éljük életünket, hanem hogy egy új szemlélet, rendszer, látásmód mátrixában is képesek legyünk elgondolkodni a világra, a magunk dolgairól. A szerző ahhoz veszi a bátorságot, hogy ötletekkel, néhol mégoly provokatív ötletekkel bombázz bennünket, a cél: szaporodjanak Kolombusz tojásai. Ki gondolt vajon arra, hogy pazarlás elhamvasztani tetemünket? Attila nem etikai, esztétikai stb. alapon szólja meg az eljárást, hanem gazdaság(osság)in: mennyi energiát pazarolunk arra, amit a természet – nyereséggel, hisz újrahasznosít bennünket – ingyen elvégez... Vajon hányan vannak, akik azért nem tartják *illő* dolognak, hogy a sörüket (akár üveg)pohárba töltsék, mert az mosogatást jelent, azaz: vegyszert, energiapazarlást, környezetterhelést.

A könyvben olvasható gondolatok sok olvasóból zsigeri ellenállást fognak kiváltani. „Így nem lehet élni!” „Ez hülye!” „Bezzeg a saját könyvére mennyi festéket elpazarolt?!“ – Hangzanak majd az „ellenérvek”. Ismétlem, a látásmód, a gondolkodás, ami el kell sajátítani, nem egy gondolatot fölháborodni.

„A szemétdombot, amíg nincs lehetőségünk a gyakorlatban újra megvalósítani, csupán eszménynek ajánlom. Élünk együtt egy képzeletbeli szemétdombbal! Próbáljuk a szerint vásárolni az árut, mintha csomagolásával együtt lakásunkban kéne tartanunk beláthatatlan ideig. Ha ebben az elképzelt helyzetben élünk, másként fogunk választani az áruk közül, másként vigyázunk tárgyainkra, s másként kezeljük őket, ha tönkremennek.” (41. o.)

Attila könyve tehát szemétdomb – sok-sok értékes, használható holmi található benne. Kinek-kinek más és más. Ez külön előnye. *Guberálni* hívok mindenkit a műbe! Olykor sétáljunk itt egyet, nézegessük, próbálgassuk, amit találunk. Maga a szemétdomb, ha jó – és ez a kötet ilyen –, változatlan, mégis mindig másra bukkan benne a keresgélő. Úgy képelem, hogy egyre egyszerűbb és nagyobb dolgokat fogunk találni. Egyebek mellett – egymást.

[Meszlényi Attila: *A világvége illemtana. Túlélőkönyv*, Ad Librum, Bp., 2008.]

*
* *
*

A kötetéről: <http://tulelokonyv.hu>
A szerzőről: <http://www.freeweb.hu/meszlényiattila/index.htm>
Gondolkodókör: <http://www.freeweb.hu/gondolkodjunk/index.htm>